

WSOY

YKSI

Totuus vai tehtävä?

MEISTÄ ON

Kumman sinä valitsisit?

SEURAAVA

KAREN M. McMANUS

YKSI MEISTÄ VALEHTELEE -KIRJAN TEKIJÄLTÄ

Karen M. McManus

YKSI MEISTÄ
ON SEURAAVA

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

One of Us Is Next

TEXT COPYRIGHT © 2020 KAREN M. MCMANUS, LLC
SUOMENKIELINEN TEOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2020

ISBN 978-951-0-44740-6

PAINETTU EU:SSA

Äidille ja isälle

+

Edit

Suosikit

MR	Maeve Rojas Bayview High'n oppilas, Bronwynin sisko	I
KM	Knox Myers Bayview High'n oppilas, Until proven	I
PL	Phoebe Lawton Bayview High'n oppilas, Café Contigo	I
BR	Bronwyn Rojas »Bayview'n nelikon» jäsen, Maeven sisko	I
NM	Nate Macauley »Bayview'n nelikon» jäsen	I
AP	Addy Prentiss »Bayview'n nelikon» jäsen, Café Contigo	I
CC	Cooper Clay »Bayview'n nelikon» jäsen	I
LS	Luis Santos Cooperin paras ystävä	I
EL	Emma Lawton Bayview High'n oppilas, Phoeben sisko	I
OL	Owen Lawton Phoeben veli	I
AP	Ashton Prentiss Addyn sisko	I
KM	Kiersten Myers Knoxin sisko	I
EK	Eli Kleinfelter Juristi, Until Proven	I
JC	Jules Crandall Bayview High'n oppilas, Phoeben paras ystävä	I
BW	Brandon Weber Bayview High'n oppilas, pelinrakentaja	I
SM	Sean Murdock Bayview High'n oppilas, baseball-pelaaja	I

OSA 1

Perjantaina, 6. maaliskuuta

TOIMITTAJA (seisoo mutkittelevan kadun päässä suuren, valkoisen stukkorapatun rakennuksen edessä): Hyvää huomenta, tässä Channel Seven Newsin Liz Rosen. Seuraatte suoraa lähetystä Bayview High'lta, missä opiskelijat surevat luokkatoverinsa eilisiltaista menehtymistä. Tämä on puolentoista vuoden aikana jo toinen traaginen teinikuolema pikkukaupungissamme, ja tunnelma koulun edessä on järkyttyneen epäuskoinen. Toistaako historia itseään?

(Leikataan kahteen tyttöön, toinen pyyhkii kyyneliä, toinen on kivikasvoinen)

ITKEVÄ TYTTÖ: Tämä on vain... tämä on vain niin surullista. Joskus siis tuntuu ihan kuin Bayview olisi kirottu, tiedätkö? Ensin Simon Kelleher, ja nyt tämä.

TYYNI TYTTÖ: Eihän tässä ole kyse yhtään samasta asiasta kuin Simonin tapauksessa.

TOIMITTAJA (ujuttaa mikrofonia itkevää tyttöä kohti): Olitteko sinä ja menehtynyt oppilas läheisiä?

ITKEVÄ TYTTÖ: Ei niin kuin *läheisiä* läheisiä. Tai yhtään läheisiä. Siis minä olen vasta ekalla luokalla.

TOIMITTAJA (kääntyy kohti toista tyttöä): Entä sinä?

TYYNI TYTTÖ: Meidän ei varmaankaan pitäisi puhua sinun kanssasi.

Kymmenen viikkoa aiemmin:

Reddit, Kosto on minun -alafoorumi Ketjun aloittaja Bayview 2020

Hei.

Onko tämä se sama ryhmä, johon Simon Kelleher kirjoitteli? – Bayview 2020

Tervehdys.

Samapa hyvinkin. – Darkestmind

Miksi te siirryitte? Ja miksi tänne kirjoitellaan niin vähän? – Bayview 2020

Vanhalla sivustolla liian paljon turisteja ja toimittajia.

Ja meillä on uudet turvajärjestelyt. Läksy opittu ystävältämme Simonilta.

Jonka taidat tunteakin, käyttäjänimen perusteella?
– Darkestmind

Kaikki tuntevat Simonin. No. Tunsivat.

Emme me kyllä mitään ystäviä olleet. – Bayview 2020

Selvä. Mikä sinut siis tuo tänne? – Darkestmind

En tiedä. Kunhan satuin törmäämään. – Bayview
2020

Paskat. Tämä on kostolle omistettu foorumi, eikä tätä
ole helppo löytää.

Sinulla on syysi olla täällä.

Mikä se on? Vai pitäisikö sanoa: kuka? – Darkestmind

Kuka.

Joku teki jotakin kamalaa.

Se teko tuhosi elämäni ja monen muun ihmisen
elämän.

Mutta hänelle ei tapahtunut MITÄÄN.

Enkä minä voi tehdä sille mitään. – Bayview 2020

Sama täällä.

Meillä on paljon yhteistä.

Ottaa päähän, että tyyppi, joka on pilannut toisten
ihmisten elämän, saa jatkaa omaansa entiseen
malliin.

Kuin hänen teoillaan ei olisi mitään väliä.

Saanan tosin olla eri mieltä kanssasi.

Asialle voi aina tehdä jotain. – Darkestmind

ENSIMMÄINEN LUKU

Maeve

Maanantai, 17. helmikuuta

Siskon mielestä minä olen laiskuri. Hän ei sano sitä päin naamaa – tai siis lähetä viestiä – mutta vihjailee aika rankasti.

Tutustuitko siihen collegelistaan, jonka lähetin sinulle?

Ei ole yhtään liian varhaista alkaa mieltä vaihtoehtoja lukion kolmannen talvella. Silloin alkaa itse asiassa olla jo vähän myöhäistä.

Voidaan käydä tutustumassa pariin paikkaan, kun tullen kotiin Ashtonin polttareihin, jos haluat.

Sinun pitäisi hakea johonkin sellaiseen paikkaan, joka on mukavuusalueesi ulkopuolella.

Miten olisi Havaijin yliopisto?

Nostan katseeni puhelimen näytöllä välähtelevistä viesteistä ja näen Knox Myersin kysyvän naaman. »Bronwynin mielestä minun pitäisi lähteä opiskelemaan Havaijin yliopistoon», raportoin, ja Knox melkein tukehtuu empanadaansa.

»Kai hän tajuaa, että se on saarella?» Knox kysyy, tarttuu jäävesilasiin ja siemaisee siitä puolet yhdellä huikalla. Café Contigon empanadat ovat suorastaan legendaarisia, mutta ne voivat olla vähän liikaa sellaisille, jotka eivät ole tottuneet

mausteiseen ruokaan. Knox, joka muutti tänne Kansasista yläkoulun aikaan ja jonka lempiruokien joukossa on yhä edelleen herkkusienikeittopohjaisia patoja, ei totisesti ole tottunut. »Onko hän jo unohtanut, että olet raivokkaan rantavastainen?»

»En minä ole rantavastainen», protestoin. »En vain erityisemmin pidä hiekasta. Tai ylettömästä auringonpaisteesta. Tai mainingeista. Tai merieliöistä.» Knoxin kulmakarvat kohoavat yhä ylemmäs kunkin nimisanan myötä. »Kuule, juuri sinä pakotit minut katsomaan *Syvyyksien hirviöt*», muistutan häntä. »Valtamerifobiani on käytännössä sinun syytäsi.» Knox ja minä aloimme seurustella viime kesänä, mutta me molemmat olimme liian kokemattomia tajutaksemme, ettemme oikeastaan olleet ihastuneita toisiimme. Vietimme seurusteluaikamme lähinnä katsomalla Science Channelia, minkä olisi toki pitänyt saada meidät äkkäämään nopeammin, että toimimme paremmin pelkkinä ystävinä.

»Sait minut vakuutettua», Knox tokaisee kuivasti. »Se koulu on sinua varten. Oikein odotan jo, että pääsen lukemaan epäilemättä varsin sydämeenkäypää hakuessetäsi, kun sen aika koittaa.» Hän nojautuu eteenpäin ja lausuu tavattoman painokkaasti: »*Ensi vuonna.*»

Huokaisen ja rummutan sormillani kirkkailla kaakeleilla päällystettyä pöytää. Café Contigo on argentiinalainen kahvila, jossa on syvänsiniset seinät ja peltikatto ja jonka sisällä leijuu ihana sekoitus makeita ja kirpeitä tuoksuja. Se sijaitsee reilun kilometrin päässä meiltä, ja siitä tuli suosikkiläksyjentekopaikkani sen jälkeen, kun Bronwyn lähti Yaleen ja huoneessani oli yhtäkkiä aivan liian hiljaista. Pidän kahvilan ystävällisestä hälinästä samoin kuin siitä, ettei ketään haittaa, vaikka vietän täällä kolmekin tuntia ja tilaan vain kahvia. »Bronwynin mielestä minä olen aikataulusta jäljessä», sanon Knoxille.

»Niinpä. Bronwynhan jätti Yalen-hakemuksensa jo eskarissa, eikä vain?» Knox heittää. »Meillä on oikeasti ihan tar-

peeksi aikaa.» Knox on minun laillani lukion kolmannella Bayview High'ssa ja seitsemäntoistavuotias, eli siis vanhempi kuin useimmat luokkatoverimme. Knoxin tapauksessa kyse on siitä, että hän oli esikoulussa sen verran pieni ikäänsä nähden, että vanhemmat anoivat hänelle lykkäystä koulun aloittamiseen. Minä taas ramppasin puolet lapsuudestani sairaalassa leukemian takia.

»Niin kai.» Kurotan kättäni tarttuakseni Knoxin tyhjään lautaseen ja pinotakseni sen omani päälle, mutta tyrkkäänkin vahingossa suolasirottimen kumoon. Valkeat kiteet leviävät pöydälle. Mitään ajattelematta nappaan vähän suolaa kahden sormen väliin ja viskaan sen olkapääni yli. Torjumaan huonoa onnea, kuten Ita opetti. Isoäidillä on kymmeniä taikausko-
muksia: osa on peräisin Kolumbiasta, osa taas on tarttunut häneen täällä Yhdysvalloissa, missä hän on elänyt kolmekymmentä vuotta. Minulla oli pienenä tapana noudattaa niitä kaikkia, varsinkin silloin, kun sairastin. *Jos käytän tätä Itan antamaa helmiranneketta, tämä koe ei satu. Jos välttelen kaikkia lattian halkeamia, valkosolujen määrä osoittautuu normaaliksi. Jos syön uudenvuodenaattona keskiyöllä kaksitoista viinirypälettä, en kuole tänä vuonna.*

»Eikä maailma siihen kaadu, vaikket menisikään saman tien yliopistoon», selkä lysyssä istuva Knox sanoo ja huitaisee ruskean hiusryöpyyn otsaltaan. Knox on niin laiha ja kulmi-
kas, että onnistuu edelleen näyttämään nälkäiseltä, vaikka on juuri tunkenut sisuksiinsa kaikki omat empanadansa ja puolet minun lautaseni sisällöstä. Aina, kun hän on meillä käymässä, jompikumpi tai molemmat vanhempani yrittävät syöttää häntä. »Monet eivät mene ollenkaan.» Hän vilkuilee ympärilleen ravintolassa, kunnes hänen katseensa kohdistuu Addy Prentissiin, joka työntyy keittiönovista tarjotinta yhdellä kädellä kannatellen.

Katselen, kun Addy luovii tiensä Café Contigon salin läpi ja toimittaa tilaukset pöytiin kouliintuneen kepeästi. Kiitospäi-

vän tienoilla esitettiin tosielämän rikoksista kertovan *Mikhail Powers Investigates* -sarjan erikoisjakso nimeltä »Bayviewin nelikko: missä he ovat nyt?», ja Addy oli myöntynyt haastatteluun ensimmäistä kertaa koskaan. Varmaan sen takia, että hän tajusi tuottajien aikovan esitellä hänet ryhmän laiskurina – siskoni pääsi Yaleen, Cooper sai rahakkaan stipendin Fullertoniin, Kalifornian valtionyliopistoon, ja jopa Nate suorittaa avoimen yliopiston kursseja – eikä se käynyt hänelle laatuun. Adelaide Prentissistä ei kirjoiteta otsikoita tyyliin *Bayviewin entisen kauneuskuningattaren kultakausi jäi lukioon*.

»Mikäs siinä, jos tietää, mitä haluaa tehdä lukion jälkeen», hän oli tokaissut istuessaan Café Contigossa. Hänen takanaan oli liitutaulu, johon päivän erikoiset oli merkitty värikkäällä liidulla. »Mutta jos ei, miksi maksaa omaisuus tutkinnosta, jolle ei välttämättä ole mitään käyttöä? Minusta ei ole mitenkään kamalaa, jos ihminen ei vielä kahdeksantoistavuotiaana ole laatinut koko loppuelämän kattavaa suunnitelmaa.»

Tai seitsemäntoistavuotiaana. Silmäilen varuillani puheilinta peläten taas uutta viestivyöryä Bronwynilta. Rakastan siskoani, mutta en ole ihan taipuvainen samanlaiseen perfektionismiin.

Illan porukka alkaa saapua, ja viimeinenkin pöytä täyttyy. Joku käy vaihtamassa kaikkiin seinään pultattuihin laajakuvatelevisioihin sen kanavan, jolla näytetään Cal State Fullertonin baseball-kauden ensimmäinen matsi. Addyn tarjotin on liki tyhjä, ja hän seisahtuu skannaamaan huonetta. Hän hymyilee huomattessaan minut, luovii nurkkapöytäamme ja asettaa pienen lautasellisen alfajoreja minun ja Knoxin väliin. Argentiinalaiset dulce de leche -kerroskeksit ovat Cafe Contigon erikoisuus, ja ne ovat ainoa ruokalaji, jonka Addy on oppinut valmistamaan näiden yhdeksän kuukauden aikana, jotka on täällä työskennellyt.

Knox ja minä kurotamme niitä kohti samaan aikaan. »Haluatteko te jotain muuta?» Addy kysyy ja työntää hopeaan

vivahtavan pinkin suortuvan korvan taakse. Hän on kokeillut useampaa väriä kuluneen vuoden mittaan, mutta pinkki tai violetti näyttäisivät jääneen hänen lempisävyikseen. »Tilaus kannattaa tehdä nyt. Kaikki työntekijät pitävät tauon, kun Cooper alkaa syöttää...» Hän vilkaisee seinäkelloa. »Viiden minuutin sisällä.»

Pudistan päätäni, ja Knox nousee seisomaan ja pudistelee muruja harmaan lempihupparinsa rintamuksesta. »Ei kiitos, mutta pakko mennä vessaan», hän sanoo. »Voitko pitää paikkaani, Maeve?«

»Selvä pyy», sanon ja sujautan laukkuni hänen tuolilleen.

Addy, joka on jo kääntynyt lähteäkseen, melkein pudottaa tarjottimensa. »Voi luoja! Tuossa hän on!«

Ravintolan jokaiselle tv-ruudulle ilmestyy sama näky: Cooper Clay kävelee syöttökummulle lämmitelläkseen ihka ensimmäistä collegebaseball-matsiaan varten. Näin Cooperin viimeksi joululomalla alle kaksi kuukautta sitten, mutta hän näyttää jopa isommalta kuin muistin. Hän on yhtä leveäleukainen ja komea kuin aina, mutta hänen silmissään on teräksistä pilkettä, jota en ole ennen nähnyt. Mutta enpä minä toisaalta ole koskaan ennen nähnyt Cooperin syöttöjä näin läheltä.

En kuule selostajia kahvilan puheensorinan yli, mutta voin hyvin arvata, mitä he sanovat. Cooperin debyytti on collegebaseballin suurin puheenaihe tällä hetkellä, niin suuri, että paikallinen urheilukaapelikanava näyttää koko matsin suorana. Kohu johtuu osittain siitä, että Cooper muistetaan yhä edelleen pahamaineisen kuuluisan Bayviewin nelikon jäsenenä ja että hän on yksi baseballin harvoista julkihoimoista, mutta myös siitä, että hän on dominoinut kevään treeneissä. Urheiluanalyttikot lyövät vetoa siitä, nouseeko hän Major Leagueen jo ennen kuin on pelannut loppuun ensimmäistäkään collegekautta.

»Supertähdellä on nyt näytön paikka», Addy sanoo lempeästi, kun Cooper asettelee telkkariruudulla lippistään

parempaan asentoon. »Käyn vielä tarkistamassa pöydät ja tulen sitten katsomaan peliä teidän kanssanne.» Hän lähete kiertämään ravintolaa tarjotin kainalossa ja tilausvihko kädessä, mutta asiakkaiden huomio on jo siirtynyt ruoasta baseballiin.

Katseeni viipyilee telkkarissa, vaikka siellä haastatellaankin jo kotijoukkueen valmentajaa. *Jos Cooper voittaa, tästä tulee hyvä vuosi.* Yritän työntää ajatuksen saman tien mielestäni, koska en todellakaan pysty nauttimaan pelistä, jos muutan sen mielessäni kilpajuoksuksi kohtaloa vastaan.

Tuolinjalka kirskahuttaa lattiaa vasten, ja tuttu musta nahkatakki hipaisee käsivarttani. »Mitä kuuluu, Maeve?» Nate Macauley kysyy ja asettuu istumaan viereeni. Hänen silmänsä harhailevat suolanpeittämällä pöydällä. »Hupsis. Suolakatastrofi. Olemme tuhoon tuomittuja, vai kuinka?»

»Hah ja hah», tokaisen, mutta suupieleni nytkähtelevät. Natesta on tullut minulle eräänlainen veli sen jälkeen, kun hän ja Bronwyn alkoivat seurustella melkein vuosi sitten, joten kaipa kiusoittelu kuuluu kuvaan. Jopa nyt, vaikka he ovat »tauolla» kolmatta kertaa Bronwynin collegeen lähdön jälkeen. Siskoni ja hänen poikaystävänsä angstasivat koko viime kesän siitä, kestäisikö heidän parisuhteensa 4500 kilometrin välimatkan. Sen jälkeen he ovat ajautuneet omituiseen rytmiin, jossa he ovat ensin erottamattomia, sitten riitelevät ja eroavat, minkä jälkeen he palaavat yhteen. Outoa kyllä, se tuntuu toimivan.

Nate virnistää, ja välillemme lankeaa miellyttävä hiljaisuus. On helppoa hengailaa hänen ja Addyn ja muiden Bronwynin ystävien kanssa. *Meidän ystävämmme*, Bronwyn aina sanoo, mutta ei se oikeasti pidä paikkaansa. He olivat alkuun hänen ystäviään, eivätkä he olisi minun ystäviäni ilman häntä.

Puhelimeni surahtaa kuin käskystä, ja vilkaisen näyttöä. Uusi viesti Bronwynilta. *Onko matsi alkanut?*

Kohta, näpyttelen. Cooper lämmittelee.

Näytettäisiinpä se ESPN:llä, jotta minäkin voisin katsoa!!!
Pacific Coast Sports Network ei ikävä kyllä näy Connecticutin New Havenissa. Tai missään muuallakaan kolmen tunnin säteellä San Diegosta. Eikä matsia striimata liveinä.

Nauhoitan sen sinulle, muistutan siskoa.

Tiedän, mutta ei se ole sama.

Sori 😊

Nielaisen viimeisen keksinpalan ja katselen harmaiden pisteiden viipyilyä puhelimen näytöllä niin kauan, että uskon tietäväni, mitä seuraavaksi tulee. Bronwyn on salamannopea tekstaaaja. Hän ei epäröi koskaan, ellei sitten ole aikeissa sanoa jotain sellaista, mitä epäilee ettei hänen pitäisi sanoa, ja hänen itse laatimallaan Älä ota tätä puheeksi -listalla on tällä haavaa vain yksi aihe.

Totta tosiaan: *Onko Nate siellä?*

Siskoni ei ehkä enää asu viereisessä huoneessa, mutta se ei tarkoita, etten voisi yhä piinata häntä. *Kuka?* Tekstaan takaisin ja vilkaisen sitten Natea. »Bronwyn lähettää terveisiä», sanon hänelle.

Naten tummansiniset silmät välähtävät, mutta hänen pokkansa pitää. »Lähetä takaisin.»

Luulen tajuavani, mistä on kyse. Välittipä sitä toisesta miten paljon hyvänsä, asiat muuttuvat. He olivat ennen kaiken aikaa toistensa kanssa, ja yhtäkkiä he eivät enää olekaan. Minä tiedän, millaista se on. Mutta Nate ja minä emme puhua toisillemme tunteistamme – kumpikaan meistä ei taida puhua tunteistaan kenenkään kanssa, paitsi Bronwynin – joten tyydyn irvistämään hänelle. »Tiedät varmaan, että tunteiden tukahduttaminen on epäterveellistä.»

Ennen kuin Nate ehtii vastata, ympärillämme alkaa äkkiä tapahtua: Knox palaa vessasta, Addy vetää tuolin pöytäämme, ja eteeni materialisoituu lautasellinen tortillalastuja, jotka on peitetty lihasuikaleilla, sulatetulla juustolla ja chimichurrilla: Café Contigon versio nachoista.

Katson niiden tulosuuntaan ja kohtaan tummanruskean silmäparin. »Matsipurtavaa», Luis Santos sanoo ja siirtää lautasen pitelemiseen käyttämänsä pyyhkeen olalleen. Luis on Cooperin paras ystävä Bayview High'sta ja toimi baseball-joukkueessa syöttäjä-Cooperin siepparina siihen saakka, kunnes molemmat viime vuonna valmistuivat lukiosta. Luisin vanhemmat omistavat Café Contigon, ja hän työskentelee täällä osa-aikaisesti samalla, kun opiskelee City Collegessa. Tehtyäni tästä nurkkapöydästä kakkoskotini olen nähnyt Luisia enemmän kuin koko sinä aikana, kun kävimme samaa koulua.

Knox syöksyy nachojen kimppuun aivan kuin ei olisi hetki sitten ahminut kahta annosta empanadoja ja lautasellista keksejä. »Varokaa, se on kuumaa», Luis muistuttaa ja asettuu tuoliin minua vastapäätä. Ajattelen välittömästi: »*Joo, niin oletkin*», koska olen nolostuttavan heikkona hyvännäköisiin urheilijapoikiin. Siinä mielessä olen varmaan jäänyt ikuisesti kaksitoistavuotiaan tasolle. Luulisi, että olisin oppinut jotain sen jälkeen, kun yksipuolinen ihastukseni erääseen koripalloilijaan sai Simon Kelleherin rustaamaan nöyryyttävän postauksen About That -juorublogiinsa ekana lukiovuoteni, mutta ehei.

Minua ei varsinaisesti hiuo, mutta kaivan siitä huolimatta kasan alta maissilastun. »Kiitos, Luis», sanon ja imen suolan yhdestä nurkasta.

Nate hymähtää. »Mitä sanoitkaan tunteiden tukahduttamisesta, Maeve?»

Kasvojani kuumottaa, enkä keksi parempaa vastausta kuin tunkea koko lastun suuhun ja pureskella aggressiivisesti Naten suuntaan. Joskus minä en kerta kaikkiaan tajua, mitä siskoni hänessä näkee.

Hitto soikoon. *Sisko*. Vilkaisen puhelinta ja tunnen syyllisyydenvihlauksen nähdessäni Bronwynin lähettämän surunaamojen rivin. *Vitsi. Nate näyttää surkealta*, vakuutan

hänelle. Ei kyllä näytä, sillä kukaan ei kannan »en piittaa pas-kaakaan» -naamiota yhtä huolettoman oloisena kuin Nate Macauley, mutta olen varma, että sisimmässään hän on surun murtama.

Phoebe Lawton, toinen Café Contigon tarjoilija (ja meidän-
luokkalaisemme), ojentelee jengille vesilaseja ja istuu tuu-
sitten pöydän kauimmaiseen päähän juuri, kun vastajouk-
kueen ensimmäinen lyöjä lampsii kotipesälle. Kamera zuu-
maa Cooperin kasvoihin, kun hän kohottaa räpylänsä ja
siristää silmiään. »No niin, Coop», Luis hymisee ja käpristää
vasenta kättään vaistomaisesti aivan kuin se olisi siepparin
hanskassa. »Pelaa palloa.»

Kahden tunnin kuluttua koko kahvila pöhisee kiihdyksissään
Cooperin liki virheettömän suorituksen jälkeen: kahdeksan
polttoa, yksi vapaataival, yksi osuma eikä yhtäkään juoksua
seitsemän vuoroparin aikana. Cal State johtaa kolmella, mutta
matsi ei liiemmin kiinnosta ketään, nyt kun vaihtosyöttäjä on
tullut Cooperin tilalle.

»Olen niin onnellinen hänen puolestaan», Addy säteilee.
»Hän todella ansaitsee tämän kaiken sen jälkeen, kun... no,
kyllä te tiedätte.» Hänen hymynsä hiipuu. »Kaiken sen jäl-
keen.»

Kaiken. Se on aivan liian pieni sana kattamaan sen, mitä
tapahtui, kun Simon Kelleher puolisoista vuotta sitten
päätti lavastaa oman kuolemansa ja järjestää siskoni, Co-
operin, Addyn ja Naten syytettyjen pallille. Koko jupakka
käytiin läpi *Mikhail Powers Investigates* -show'n kiitospäivän
erityisjaksossa tuskallisen yksityiskohtaisesti, alkaen siitä,
miten Simon juoni koko porukan samaan jälki-istuntoon
ja päättyen siihen, miten hän järjesteli postuumisti About
Thatiin salaisuuksia, jotka antoivat ymmärtää, että nelikolla
oli syynsä toivoa hänen kuolemaansa.

Katsoin jakson Bronwynin kanssa, kun hän tuli kotiin viettämään kiitospäivää. Ohjelma palautti minut suoraan takaisin edellisvuoteen, jolloin tarinasta tuli koko kansakunnan pakkomielte ja uutisautot ruuhkauttivat pihatietämme jokainen päivä. Koko maa sai kuulla, miten Bronwyn kähvelsi opettajalta kokeita saadakseen parhaan mahdollisen arvosanan kemiassa, miten Nate myi huumeita ollessaan ehdonalaisella huumeiden myymisestä ja miten Addy petti poikaystävänsä Jakea – joka osoittautui niin kaameaksi kontrolloivaksi paskakasaksi, että suostui Simonin rikostoveriksi. Ja Cooperia syytettiin valheellisesti steroidien käytöstä, minkä jälkeen hänet pakotettiin ulos kaapista, ennen kuin hän oli itse valmis kertomaan suuntautumisestaan perheelleen ja ystävilleen.

Se oli silkkaa painajaista, muttei läheskään niin kamalaa kuin murhasta syytetyksi joutuminen.

Tutkinta eteni miltei täsmälleen sillä tavoin kuin Simon oli suunnitellut – paitsi että Bronwyn, Cooper, Addy ja Nate alkoivatkin vetää yhtä köyttä sen sijaan, että olisivat kääntyneet toisiaan vastaan. On vaikea kuvitella, miltä tämä ilta näyttäisi, ellei niin olisi käynyt. Epäilenpä, ettei Cooper olisi ensimmäisessä collegepelissään melkein onnistunut syöttämään vuoroparia ilman ainuttakaan palloon osunutta lyöntiä, tai Bronwyn päässyt Yaleen. Nate olisi todennäköisesti vankilassa. Ja Addy – en halua ajatella, missä Addy olisi. Lähinnä siksi, että pelkään, ettei hän olisi täällä alkuunkaan.

Värähdän, ja Luis katsoo minua silmiin. Hän kohottaa lasiaan päättäväisenä kuin kaveri, joka ei aio antaa parhaan kamunsa riemuvoiton muuttua happamaksi. »No niin, eiköhän kohoteta malja karmalle. Ja Coopille siitä hyvästä, että hän näytti vastapuolelle taivaanmerkit ensimmäisessä collegematsissaan.»

»Cooperille», kaikki toistavat.

»Meidän täytyy järkätä road trip ja mennä katsomaan hänen matsiaan!» Addy hihkaisee. Hän kurottaa pöydän yli

ja naputtaa painokkaasti Naten käsivartta, kun kundi ryhtyy vilkuilemaan ympärilleen sen oloisena, että suunnittelee livah-tavansa paikalta. »Ja sinä tulet mukaan. Älä yritäkään muuta.»

»Koko baseball-joukkue tulee», Luis sanoo. Nate irvistää alistuneen oloisena, koska Addy on kuin pysäyttämätön luonnonvoima silloin, kun on päättänyt saada hänet osallistumaan johonkin.

Phoebe, joka on hivuttautunut lähemmäksi Knoxia ja minua pelin edetessä ja jengin vähetessä, kurottuu kaatamaan itselleen lasillisen vettä. »Bayview on niin erilainen paikka ilman Simonia, mutta toisaalta... ei ole. Tiedättekö mitä tarkoitan?» hän mumisee niin hiljaa, että vain Knox ja minä kuulemme. »Jengi ei ole muuttunut yhtään mukavammaksi sen jälkeen, kun järkytys laimeni. Meillä vain ei ole enää About Thatia, joka piti meidät koko ajan kartalla muiden mokista.»

»Ei se ainakaan yrityksen puutteesta johdu», Knox mutisee.

Simonin kuoleman jälkeen About That -kopioita sikisi kuin sieniä sateella. Useimmat hiipuivat omaan mahdollommu-teensa päivien sisällä, joskin eräs *Simon says* -niminen sivusto oli pystyssä likipitäen kuukauden ajan viime syksynä, kunnes koulu puuttui peliin ja sulki sen. Mutta kukaan ei ottanut sitä vakavasti, koska sivuston luoja – yksi niistä hiljaisista tyypeistä, joita kukaan ei oikein edes tuntenut – ei koskaan postannut sille ainuttakaan juorua, joka ei olisi jo ennestään ollut yleistä tietoa.

Se juuri Simon Kelleherissä oli: hän tiesi salaisuuksia, joita useimmat eivät olisi osanneet edes lähteä arvailemaan. Hän oli kärsivällinen ja jaksoi odottaa, kunnes pystyi puristamaan valitsemastaan juorusta maksimimäärän draamaa ja tuskaa. Ja hän oli hyvä piilottelemaan sitä, miten paljon vihasi kaikkia Bayview High'n opiskelijoita. Hän ilmaisi vihansa vain ja ainoastaan sillä kostofoorumilla, jonka löysin etsiessäni vihjeitä hänen kuolemastaan. Kun niihin aikoihin luin Simonin postauksia, mahaani vihloi. Minua hyytää edelleenkin

joskus, kun ajattelen, miten vähän kukaan meistä tajusi, mitä Simonin kaltaisen ihmisen haastaminen todella merkitsi.

Kaikki olisi voinut päättyä niin kovin eri lailla.

»Hei.» Knox töykkää minut takaisin nykyhetkeen, ja räpyttelen silmiäni, kunnes pystyn jälleen tarkentamaan hänen naamaansa. Simonia viistävä keskustelu jäi meidän kolmen väliseksi; minusta tuntuu, etteivät viime vuoden vikaluokkalaiset koskaan salli ajatustensa velloa liian kauan niissä tapahtumissa. »Älä näytä noin vakavalta. Menneet ovat menneitä, eikö niin?«

»Niinpä«, sanon ja käännyin sitten tuolillani, kun Café Contigon asiakaskunta päästää kuuluvan yhteismylyvähdyksen. Kestää hetken, ennen kuin tajuan mitä on meneillään, ja kun tajuan, mielialani laskee oitis: Cooperin korvanneen uuden syöttäjän takia vastustaja onnistuu täyttämään pesät yhdeksännnen vuoroparin lopussa, tyhjentää pajatson ja saa neljä juoksua. Aivan yhtäkkiä Cal Staten kolmen juoksun johto on kääntynyt kotijoukkueen voitoksi yhden juoksun erolla. Voittajajoukkue ryntää kotipesälle lyöjän luo ja tekee hänen päälleen riemukkaan kasan. Cooper syötti kuin unelma, muttei saanut ansaitsemaansa voittoa.

»Eiiiii«, Luis vaikeroi ja hautaa kasvot käsiinsä. Hän kuulostaa siltä kuin kärsisi ruumiillisia tuskia. »Tuo oli niin *väärin*.«

Phoebe vavahtaa. »Ääh, paska juttu. Ei kylläkään Cooperin syytä.«

Katseeni kohdistuu pöydän ainoaan henkilöön, jolta voin aina odottaa suodattamatonta reaktiota: Nateen. Hän kääntää katseensa kireästä naamastani pöytää yhä koristaviin suolaki-teisiin ja pudistelee päätään kuin tietoisena siitä taikauskoi-sesta vedosta, jonka löin itseni kanssa. Tulkitsen eleen yhtä selkeästi kuin olisin kuullut hänen lausuvan sen ääneen: *Ei sillä ole mitään merkitystä, Maeve. Se on pelkkää peliä.*

Hän on varmasti oikeassa. Mutta silti. Toivon todella, että Cooper olisi voittanut.

*"Hengästyttävä
lukukokemus täynnä
odottamattomia käännteitä
sokeeraavaan loppuun asti."*

– PUBLISHERS WEEKLY,
STARRED REVIEW

VALITSE AINA TEHTÄVÄ.

Simon Kelleherin hyytävä perintö elää, kun uusi kiero peli lähtee käyntiin... Etelä-kalifornialaista pikkukaupunkia piinaavat tapahtumat pitävät koukussa niin kirjan henkilöt kuin sen lukijankin. *Yksi meistä on seuraava* on itsenäinen jatko-osa kirjalle *Yksi meistä valehtelee*.

*"Vuoden paras
YA-trilleri"*

– ENTERTAINMENT
WEEKLY

9 789510 447406

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44740-6